

УДК 336.64

Гудзенко І. С.

ВПНЗ «Європейський університет»

ТЕОРЕТИЧНІ ПІДХОДИ ДО ОРГАНІЗАЦІЇ ФІНАНСОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

У статті досліджено теоретичні підходи до визначення сутності фінансової діяльності підприємства та управління нею. Обґрунтовано цілі, завдання, принципи організації фінансової діяльності підприємства в сучасних умовах.

Ключові слова: фінансова діяльність підприємства, цільова функція підприємства, управління фінансовою діяльністю, принципи ефективного управління фінансовою діяльністю підприємства.

Постановка проблеми. Основою фінансової системи держави є фінанси підприємств. Розглядаючи підходи до сутності дефініції «фінанси підприємств» у вітчизняній науці, можна узагальнити, що у фінансовій літературі сформувався два основні підходи до аналізу фінансів підприємств. Представники першого вважають, що фінанси – це грошові відносини щодо формування, розподілу та використання грошових доходів та фондів у процесі відтворення [1-3]. Однак, оподаткування, страхування, які є категоріями фінансів, не можна віднести ні до однієї функції грошей. Інша група характеризує фінанси як частину економічних відносин – розподільчих відносин, які опосередковуються грошима, оскільки фінанси є похідною від товарно-грошових відносин і відображають лише їх певну сферу – обслуговування конкретних видів руху грошових фондів, що включаються до фінансових ресурсів [4-5]. Однак не всі з них разом із визначенням розподільчої природи фінансів обґрунтовують відтворювальну, яка відображає обслуговування розподільчих процесів й забезпечує подальше формування фінансових ресурсів.

Отже, сутність дефініції «фінанси підприємств» можна розглянути за певними ознаками [6, с. 115-116]:

- формою фінансування – це форма фінансування та кредитування підприємницької діяльності;

- функцією перерозподілу – планомірний рух фінансових фондів, що виражають відносини з приводу необхідного,

обов'язкового вилучення вартості та їх використання в інтересах суспільства на рівні господарюючого суб'єкта;

- філософською категорією – економічна сукупність часу та невизначеності, пов'язаної з прийняттям конкретних рішень, аналіз впливу яких на вартість майбутніх доходів та видатків дозволяє підприємцям здійснити раціональний економічний вибір із альтернативних варіантів дій;

- цілепокладаючою функцією – це застосування різноманітних прийомів та методів для досягнення максимального прибутку фірми, або загальної вартості фінансового капіталу, вкладеного у справу;

- системою грошових відносин – це система грошових відносин з приводу руху грошових фондів.

Складність і неоднозначність підходів до визначення «фінансів підприємства» обумовлюють неоднозначність трактування й інших пов'язаних категорій, зокрема «фінансової діяльності підприємства», яка в загальному розумінні характеризує організацію фінансових відносин, що виникають в процесі відносин суб'єкту господарювання з іншими юридичними та фізичними особами – контрагентами.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У вітчизняній і закордонній спеціалізованій літературі питанню визначення й обґрунтування фінансової діяльності підприємств відводиться достатньо уваги. Так серед авторів, які внесли найбільший вклад у дослідження сутності цієї категорії слід відзначити П. Бароле, І. Бланка, В. Бочарова, Р. Брейлі, А. Гра-

чова, В. Ковальова, Б. Коласа, С. Майєрса, Дж. Мейнсона, А. Поддєрьогіна, Р. Сайфуліна, О. Терещенка, Дж. ван Хорна, А. Шеремета та ін. Однак розвиток господарської практики, ускладнення умов господарювання в сучасних умовах потребує подальшого наукового дослідження й теоретичного обґрунтування організації фінансової діяльності суб'єктів господарювання, що і є метою даного дослідження.

Виклад основного матеріалу. Розглянемо підходи до визначення сутності фінансової діяльності. Так, А.М. Поддєрьогін визначає, що фінансова діяльність підприємства – це система форм і методів, які використовуються для фінансового забезпечення функціонування підприємства та досягнення ним поставлених цілей, тобто це практична фінансова робота, що забезпечує поточну діяльність підприємства, діяльність щодо поліпшення її результатів [1, с. 13]. При цьому автор зазначає, що фінансова діяльність підприємства спрямована на вирішення таких основних завдань: фінансове забезпечення поточної виробничої діяльності; пошук резервів збільшення доходів, прибутку, підвищення рентабельності та платоспроможності; виконання фінансових зобов'язань перед суб'єктами господарювання, бюджетом, банками; мобілізація фінансових ресурсів в обсязі, необхідному для фінансування виробничого і соціального розвитку, збільшення власного капіталу; контроль за ефективним, цільовим розподілом та використанням фінансових ресурсів.

Г. Азаренкова визначає фінансову діяльність як систему форм і методів, які використовуються для фінансового забезпечення функціонування підприємств та досягнення ними поставлених цілей, тобто це практична фінансова робота, що забезпечує життєдіяльність підприємства, поліпшення її результатів [7, с. 23].

За В. Гриньової фінансова активність (діяльність) – це застосування ряду технік і процедур, які приватні особи та організації використовують для управління своїми фінансами [8, с. 30].

Згідно з визначенням Г. Філіної фінансова діяльність суб'єкта господарювання – це особливий вид діяльності персоналу підприємства щодо формуван-

ня та використання фінансових ресурсів [9, с. 24].

О. М. Винник подає таке визначення фінансової діяльності – це діяльність у сфері господарювання, пов'язана з обігом грошових коштів (фінансів) [10, с. 763]. У той же час кожен суб'єкт господарювання, органи господарського керівництва здійснюють таку діяльність для забезпечення своєї основної діяльності. Це так звана індивідуальна фінансова діяльність, метою якої є забезпечення платоспроможності суб'єктів господарських правовідносин, в т. ч. проведення розрахунків, пов'язаних з їх діяльністю, покриття витрат виробництва продукції (робіт, послуг), отримання прибутку (доходу) тощо.

У Господарському Кодексі України представлено наступне визначення: фінансова діяльність суб'єктів господарювання включає грошове та інше фінансове посередництво, страхування, а також допоміжну діяльність у сфері фінансів і страхування [11].

Відповідно до П (С)БО 4 «Звіту про рух грошових коштів» фінансова діяльність – це діяльність, яка призводить до зміни розміру і складу власного та позикового капіталу підприємства. Але таке тлумачення цього поняття не враховує фінансування капітальних вкладень, сплати податків, виплата дивідендів їх засновникам, амортизаційної політики, формування фінансових ресурсів та ін. Таким чином, поняття фінансової діяльності можна розглядати як систему методів та форм, що забезпечують ефективне функціонування підприємств різних форм власності, досягнення ними фінансового результату та поставлених цілей [12].

Отже, ефективна організація фінансової діяльності залежить від своєчасної мобілізації фінансових ресурсів, раціонального розподілу отриманих прибутків у процесі виробничо-господарської діяльності, виконання власних фінансових зобов'язань, зобов'язань перед іншими суб'єктами господарювання та перед державою в цілому. Отже, основними завданнями фінансової діяльності підприємства виступають [13]: облік фінансових результатів; підвищення рентабельності підприємства; підвищення

платоспроможності підприємства; виконання власних зобов'язань; забезпечення господарської та виробничої діяльності; контроль за цільовим використанням коштів підприємства; контроль виробничо-господарської діяльності; складання прогнозів на майбутнє; організація роботи фінансової служби.

Отже, для розкриття сутності фінансової діяльності та управління нею також доцільно обґрунтувати цілі, завдання фінансової діяльності, сутність, структуру, джерела фінансових ресурсів.

В економічній і фінансовій науці на сьогодні сформувався такі напрями щодо визначення цілі фінансової діяльності підприємства.

1. Модель максимізації прибутку. Вперше ця модель діяльності підприємства була сформульована в 1938 р. А. Курно [14] і потім розвинена в роботах представників неокласичної школи. Реалізація цієї цільової моделі забезпечувалася шляхом досягнення рівності показників граничного доходу та граничних витрат підприємства. В подальшому такий підхід критикується: по-перше, практика обліку у всіх країнах виділяє лише бухгалтерський прибуток, по-друге, високий прибуток не гарантує подальшого розвитку, по-третє, високий рівень прибутку підприємства може досягатися при високому рівні фінансового ризику господарських операцій. Отже, в ринкових умовах максимізація прибутку може виступати як одна з найважливіших завдань господарської, але не як головна мета функціонування підприємства.

2. Модель мінімізації трансакційних витрат базується на теоретичних підходах неінституціоналізму. Р. Коуз [15] вперше ввів поняття «трансакційних витрат» як витрат по обслуговуванню угод на ринку. В результаті наявності трансакційних витрат підприємства потребує значного розширення обсягу облікових робіт. Разом з цим, критерій мінімізації трансакційних витрат не забезпечує оцінку зусиль підприємства з комплексної економії його ресурсів, так як при цьому поза увагою залишаються всі інші види його витрат (не пов'язані з обслуговуванням комерційних угод). Крім того,

будь-яка економія витрат не може носити характер глобальної мети функціонування підприємства, оскільки не пов'язана з його розвитком і з кінцевими економічними інтересами основних груп учасників господарського процесу.

3. Модель максимізації обсягу продаж. Представники цього підходу вважають, що цей цільовий критерій найкращим чином відображає результати ділової активності підприємства в ринковому середовищі, а максимізація обсягу продажу інтегрує у своєму складі і максимізацію прибутку. Крім того, він відображає результати реалізації не лише економічної, а й соціальної місії підприємства, спрямованої на забезпечення потреб покупців в товарах і послугах. В психологічному плані, як управлінський апарат, так і працівники більш чутливі до кількісних показників діяльності підприємства [16]. Разом з тим, цей підхід має ряд істотних недоліків. Так, споживчий вибір товарів і послуг є функцією ринкового середовища, яка дуже мінлива під впливом безлічі факторів, тому з позицій перспективності оцінки така головна цільова функція підприємства виявляється дуже вразливою. Тому ж не завжди ефективними є інноваційні підходи щодо забезпечення високих обсягів продажів продукції. Недоліком є також й те, що цільова функція підтримує зростання доходів, але не пов'язана з економією витрат.

4. Модель максимізації темпів зростання підприємства. У зарубіжній літературі [17-18] під економічним зростанням підприємства розуміють показник максимуму зростання у продажах, якого може досягти компанія при збереженні пропорцій свого фінансового стану, що визначення як «золоте правило» економіки підприємства [19, с. 146]. Відповідно правилу обсяг продажів (виручка від реалізації) повинен зростати швидше за сумарні активи, що обумовлено зростанням віддачі вкладень в активи підприємства – одні й ті ж активи виробляють більше виручки від продажів. Більше зростання прибутку порівняно з виручкою від реалізації викликано зниженням питомих постійних витрат при зростанні обсягів виробництва і продажів [20, с. 121-122; 21, с. 6-7].

За «золотим правилом» економічне зростання підприємства має місце тільки тоді, коли буде дотримуватися взаємопов'язане і взаємоузгоджене зростання різних показників, зокрема $T_{ГФ}^{БК} > T^{БК} > T^{ОФА} > T^{ФА} > T^M > T^{НФА} > T_{НФ}^M > T^{ПК}$ [22, с. 45], де – темпи зростання власного капіталу в грошовій формі; $T^{БК}$ – темпи зростання власного капіталу; $T^{ОФА}$ – темпи зростання оборотних фінансових активів; $T^{ФА}$ – темпи зростання фінансових активів; T^M – темпи зростання активів; $T^{НФА}$ – темпи зростання нефінансових активів; $T_{НФ}^M$ – темпи зростання майна в негрошовій формі; $T^{ПК}$ – темпи зростання позикового капіталу. Отже, у складі цієї моделі на відміну від попередньої присутні і темпи зростання прибутку підприємства, і основні пропорції розподілу цього прибутку, тобто елементи дивідендної політики, та найважливіші структурні параметри фінансового стану господарюючого суб'єкта. Однак, ця модель в якості цільової функції може функціонувати лише в умовах стійкості попиту на продукцію, а, отже, коливання кон'юнктури ринку робить дану модель дуже вразливою. Крім того, модель фіксує в якості основної передумови фактично досягнутий рівень прибутку підприємства, не оцінюючи ступінь його достатності для вирішення завдань перспективного періоду.

5. Модель забезпечення конкурентних переваг. Перевагами цієї цільової концепції підприємства є те, що вона відображає результати діяльності практично всіх його основних служб – конкурентні переваги можуть бути досягнуті за рахунок розробки нового продукту, підвищення якості товарів і послуг, ефективного маркетингу, оптимальної цінової політики, зниження витрат тощо, що забезпечують формування надлишкової дохідності (прибутковості) підприємства.

Разом з тим, і цей цільовий критерій функціонування підприємства має ряд недоліків. Поняття «конкурентна перевага» характеризується цілою низкою показників [23], які дуже складно інтегрувати в єдиному вимірнику. Крім того, конкурентна перевага характеризує відносне положення підприємства в рамках конкретної галузі, в той час як значна

частина підприємств є багатогалузевими. Також конкурентна перевага підприємства може підтримувати лише у відносно короткому періоді часу. Таким чином, забезпечення конкурентних переваг може розглядатися як завдання основних функціональних систем управління, але не як головна мета функціонування підприємства.

6. Модель максимізації доданої вартості («японська модель розвитку фірми»). Перевагою даного критерію оцінки діяльності підприємства є те, що він дозволяє забезпечувати максимізацію економічних інтересів не лише робітників і менеджерів, але і власників підприємства. [5] В достатній мірі можуть бути враховані інвестиційні потреби підприємства у розвиток основних засобів та нематеріальних активів інноваційного характеру. Також, даний цільовий критерій носить довгостроковий характер, що дозволяє моделювати діяльність в стратегічній перспективі. В той же час, розглянута цільова модель має істотний недолік – вона вступає в конфлікт з економічними інтересами кінцевого споживача / покупця продукції.

7. Модель максимізації ринкової вартості підприємства. Протягом останнього часу ця концепція отримала пріоритетний розвиток у розвинених країнах. Особливістю цієї моделі є наступне. Цільова модель, орієнтована на вартість, визнає власників як головних суб'єктів у системі економічних інтересів, пов'язаних з діяльністю підприємства. А, отже, власники як кінцеві претенденти на дохід найбільшою мірою зацікавлені в ефективному управлінні підприємством. Разом з цим, власники, піклуючись про максимізацію збільшення свого добробуту одночасно сприяють зростанню добробуту всіх інших економічних суб'єктів. Це дозволяє забезпечити збалансування інтересів учасників фінансових відносин, інтегрувати основні цілі та завдання ефективного функціонування різних його служб і підрозділів, гармонізувати поточні й перспективні цілі розвитку підприємства.

Відмінністю даної моделі є й те, що показник ринкової вартості підприємства характеризується більш широким спектром і більш глибоким потенціалом зростання в

порівнянні з іншими цільовими показниками. Крім зростання доходів і зниження витрат, зростання його ринкової вартості може забезпечуватися зміною його іміджу, організаційною культурою, використанням ефекту синергізму і, крім того, якщо розміри прибутку або економії витрат мають свої межі на кожному підприємстві, то розміри зростання його ринкової вартості таких меж практично не мають. Цей показник реалізує найбільш повну інформацію про функціонування підприємства в порівнянні з іншими оціночними показниками. Перевагою використання даної моделі є те, що вона охоплює всі основні напрямки фінансової діяльності – інвестування, фінансування, управління активами та грошовими потоками, а відповідно дозволяє оцінити якість всього спектру прийнятих фінансових рішень.

Отже дослідження сутності та особливостей окремих моделей цільової функції підприємства дозволяє узагальнити, що найбільш прийнятною з них в умовах ринкової економіки є модель максимізації ринкової вартості підприємства. Враховуючи, що найбільшу роль у реалізації цієї моделі відіграють фінансові служби підприємства, вона може бути прийнята в якості головної мети управління фінансовою діяльністю та сформульована як максимізація добробуту власників підприємства у поточному та перспективному періоді, що забезпечується шляхом максимізації його ринкової вартості.

Огляд основних завдань фінансової діяльності, які пропонують економісти-вчені [13; 19], а також нормативно-правова база [11-12], представлені вище, дозволяють узагальнити, що у процесі реалізації своєї головної цілі управління фінансовою діяльністю направлено на реалізацію таких основних завдань:

1. Формування достатнього обсягу фінансових ресурсів щодо забезпечення поточної діяльності, розвитку підприємства в майбутньому періоді.

2. Ефективний розподіл і використання сформованого обсягу фінансових ресурсів у розрізі основних напрямків діяльності підприємства (формування необоротного і оборотного капіталу, реальні та фінансові інвестиції й інш.).

3. Оптимізація грошового обороту (збалансування вхідних і вихідних грошових потоків, обслуговування кредитів, короткострокові фінансові інвестиції й інш.).

4. Максимізація прибутку підприємства з найменшим рівнем фінансового ризику. Досягається шляхом управління активами підприємства, оптимізації їх складу, структури. Передбачає застосування амортизаційної, податкової, дивідендної політики щодо оптимізації процесу, пропорцій формування, розподілу та використання прибутку підприємства.

5. Мінімізація рівня фінансового ризику при передбаченому рівні прибутку. Будь-якій господарській діяльності притаманний ризик як ймовірність незапланованих втрат, або незапланованого доходу, що призводить до зниження ефективності. Відповідно, існує потреба у своєчасному виявленні, оцінці, профілактиці фінансових ризиків, своєчасному використанні методів їх зниження (мінімізації).

6. Стійкість фінансової рівноваги підприємства в процесі його розвитку. В загальному вигляді Т. Керанчук [24] визначає фінансову рівновагу як відповідність фінансових потреб підприємства і його ресурсів за видами і за часом з метою забезпечення успішної діяльності; включає забезпечення платоспроможності підприємства, фінансової стійкості, ліквідності активів, потреби в основному і оборотному капіталі джерелами з метою максимальної віддачі, певний рівень стабільності фінансового стану підприємства, мінімізацію господарських ризиків. Такий стан забезпечується оптимальним співвідношенням власного і запозиченого капіталу, ефективними пропорціями у структурі джерел формування фінансових ресурсів, достатнім рівнем самофінансування та інвестування і необоротний і оборотний капітал.

7. Можливість швидкого реінвестування капіталу при зміні зовнішніх і внутрішніх умов провадження господарської діяльності.

Висновки. Досліджуючи сутність фінансової діяльності та управління нею слід відзначити, що, по-перше, фінансова діяльність не обмежується рамками підприємства, а постійно взаємодіє з бюджетом, позабюджетними фондами, банками

та страховими організаціями, інституціональними інвесторами, а, по-друге, управління фінансовою діяльністю перебуває під впливом таких загальних принципів управління, як планування, стимулювання, узгодження окремих елементів, варіативність, цільова спрямованість. Це дозволяє визначити принципи ефективного управління фінансовою діяльністю підприємства [1; 13; 25]: інтегрованість із загальною системою управління підприємством; комплексний характер формування управлінських рішень, у тому числі щодо забезпечення взаємозалежності фінансових показників як основних індикаторів ефективності фінансової діяльності; динамізм управлінських рішень, що є вимогою урахування внутрішніх і зовнішніх факторів фінансово-господарської діяльності підприємства; багатоваріантність підходів до розробки окремих управлінських рішень щодо забезпечення гнучкості, ма-

невреності, раціональності, мінімізації фінансових витрат; повнота і точність обліку та звітності, планування фінансових показників, контролю за узгодженістю і виправданістю фінансових операцій; орієнтованість на стратегічні цілі розвитку підприємства; стимулювання і матеріальна відповідальність; економічна ефективність, тобто витрати по створенню та підтриманню системи управління фінансами, а також її модернізації повинні бути економічно виправданими.

Отже, управління фінансовою діяльністю з урахуванням цих принципів, дозволяє забезпечити необхідний ресурсний потенціал високих темпів приросту господарської діяльності підприємства, постійне зростання власного капіталу, підвищення його конкурентної позиції на товарному і фінансовому ринках, забезпечити стабільний економічний розвиток у стратегічній перспективі.

Список літератури:

1. Фінанси підприємств: Підручник. / ред. Поддєрьогін А.М. – К.: КНЕУ, 2004. – 546 с.
2. Белолипецкий В. Г. Финансы фирмы: Курс лекцій. / В.Г. Белолипецкий. / Под ред. И. П. Мерзлякова. – М.: ИНФРА-М, 1999. – 298 с.
3. Загородній А.Г. Фінансовий словник / А. Г.Загородній, Г.Л.Вознюк, Т.С. Смовженко. – К.: Знання, 2002. – 418 с.
4. Білик М.Д. Бюджетування у системі фінансового планування. / М.Д. Білик. // Фінанси України. – 2004. – № 3. – С. 97-109.
5. Бланк И.А. Управление формированием капитала. / И.А. Бланк. – К.: Ника-Центр, Эльга, 2000. – 512 с.
6. Ковальчук С.В. Фінанси: навч. посібник / С. В. Ковальчук, І В. Форкун. – Л.: Новий світ – 2000, 2005. – 568 с.
7. Азаренкова Г.М. Фінанси підприємств: навчальний посібник. / Г.М. Азаренкова, Т.М. Журавель, Р.М. Михайленко. – К.: Знання-Прес, 2009. – 299 с.
8. Гриньова В.М. Фінанси підприємств: навч. посіб. / В.М. Гриньова, В.О. Коюда. – 3-тє вид., стер. – К.: Знання-Прес, 2006. – 423 с.
9. Філіна Г.І. Фінансова діяльність суб'єктів господарювання. Навчальний посібник – К.: Цент учбової літератури, 2007 – 320 с.
10. Вінник О. М. Господарське право: Навчальний посібник. – 2-ге вид., змін, тадоп. – К.: «Правова єдність», 2008. – 766 с.
11. Господарський Кодекс України від 16.01.2003 № 436-IV (Редакція на 03.02.2013) [Режим доступу]: <http://www.zakon.rada.gov.ua>
12. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 4 «Звіт про рух грошових коштів», затверджено наказом Міністерства фінансів України № 87 від 31.03.1999 р., із змінами і доповненнями, внесеними наказами Міністерства фінансів України № 1591 від 09.12.2011 р. [Електронний ресурс] / Законодавство України. – Режим доступу: / <http://zakon1.rada.gov.ua/>
13. Терещенко О. О. Фінансова діяльність суб'єктів господарювання: [навч. посібник] / О. О. Терещенко. – К.: КНЕУ, 2003. – 554 с.
14. H. Gutton, Cournot, Antoine Augustin, International Encyclopedia of the Social Sciences. – Vol. 3, ed. D.L. Sills: Macmillan Free Press, 1968.
15. Коуз Р. Фирма, рынок и право: сб. статей / пер. с англ. Б. Пинскера; науч. ред. Р. Капелюшников. – М.: Новое издательство, 2007. – 224 с.
16. Грязев М.В. Стратегические основы взаимодействия промышленных предприятий: монография / М.В. Грязев, Г.В. Коршунова. Тула: ИЦ «Финансы и кредит», 2012. – 360 с.
17. Бернотеш М. Управление денежными потоками / М. Бернотеш, Р. Найт; пер. с англ. Е. Бугаевой. – СПб.: Питер, 2004. – 240 с.
18. Higgins R.C. How much growth can a firm afford? / R.C. Higgins // Financial Management. – 1977. – № 6 (3). – Pp. 7-16.

19. Бланк И.А. Управление использованием капитала / И.А. Бланк. – К.: Ника-Центр, 2000. – 656 с.
20. Бакунов О.О. Роздрібні торговельні мережі: стратегії розвитку: монографія / О.О. Бакунов, В.А. Распопова. – Донецьк: Ноулідж, 2012. – 184 с.
21. Тонких А.С. Приемы моделирования экономического роста предприятия / А.С. Тонких, А.С. Остальцев, И.С. Остальцев. – Екатеринбург-Ижевск, 2012, – 50 с.
22. Ломачинська І.А. Механізм управління фінансами підприємств в умовах трансформації економіки: монографія. /І.А. Ломачинська. – Одеса: Астропринт, 2011. – 280 с.
23. Конкурентная стратегия: Методика анализа отраслей и конкурентов/ Майкл Е. Портер; Пер. с англ. – М.: Альпина Бизнес Букс, 2005. – 454 с.
24. Керанчук Т. Моделирование финансового равновесия предприятия / Т. Керанчук. // Бизнес-информ. – 1998. – № 19. – С. 49-54.
25. Данилюк М.О. Фінансовий менеджмент: Навчальний посібник. / М.О. Данилюк, В.І. Савич – К.: Центр навчальної літератури, 2004. – 204 с.

Гудзенко И. С.

ЧВУЗ «Европейский университет»

ТЕОРЕТИЧЕСКИЕ ПОДХОДЫ К ОРГАНИЗАЦИИ ФИНАНСОВОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ ПРЕДПРИЯТИЯ

Резюме

В статье исследованы теоретические подходы к определению сущности финансовой деятельности предприятия и управления ею. Обоснованно цели, задачи, принципы организации финансовой деятельности предприятия в современных условиях.

Ключевые слова: финансовая деятельность предприятия, целевая функция предприятия, управления финансовой деятельностью, принципы эффективного управления финансовой деятельностью предприятия.

Gudzenko I. S.

PHUE «European University»

THEORETICAL APPROACHES TO THE ORGANIZATION OF FINANCIAL ACTIVITY OF ENTERPRISE

Summary

The article investigates theoretical approaches to defining the essence of financial activity and its management. The author reasons goals, objectives, principles of organization of financial activity of enterprise in modern conditions.

Keywords: financial activities of enterprise, target function of enterprise, financial management, principles of effective management of financial activity of enterprise.